

Mikesy Tamás (1986/B)

Amikor e sorok írására felkérést kaptam (és azt gondoltam, hogy valami félreértés van a dologban), még nagyon elevenen élt, és él bennem Vilmos atya elvesztése...

Egy tíz gyermekes hívő családba születtem kilencedik fiúként. Hét éves voltam, amikor édesapám meghalt, így édesanyám egyedül nevelt minket, áldozatos munkával, odaadó szeretettel. Testvéreim javarészt piarista diákok voltak. Péter bátyám volt az első, aki Esztergomba járt, neki nagy szerepe volt abban, hogy én is frankás diák lettem. Mindez nagy anyagi terhet jelentett volna édesanyámnak, de a Gondviselés Linter József bódvaszilasi plébános atyát küldte segítségünkre, aki végig támogatta tanulmányainkat.

Amikor 1982 nyár végén beléptem a nyolcvan fős hálóba, öt perc alatt megismertem azt a három embert, akik meghatározóak voltak későbbi életemre: Vilmos atyát, Pál atyát és Varga Petyuszt. Az elsőből szinte egy apa-fiú kapcsolat lett, a másiktól mély tisztelet, a harmadiktól pedig halálíg tartó barátság. Őket nevezem meg, de ez idő tájt a Frankában sok olyan szerzetes élt és tanított, akik mindannyian hozzáadtak az ott nevelkedő fiúk személyiségéhez, hiteles, nagy egyéniségek voltak.

Az első perctől kezdve otthon éreztem magam itt. Talán túlságosan is. Számomra a Franka nem csupán iskola, kollégium volt, hanem a létem közege, ahol biztonságban és jól éreztem magam. Semmiképp sem állítanám magamat példaképnek a mostani diákok elé. Átlagos tanuló, de Imre atya szavaival élve egy kifejezetten „csintalan fiúcska” voltam. Egy jó tréfa vagy csíny mindig meg tudta előzni a kötelességeimet. Mérhetetlen sok borsot törtem az atyák orra alá, akik ennek ellenére szerettek engem, sőt, ha aktuális mérgük elmúlt, sokszor még nevettek is azokon.

Vilmos atya zseniálisan érezte, mikor kell szorítani, s mikor engedni, vérbeli pedagógus volt. Egyszeri diákként persze sokszor éreztem őt igazságtalannak, időnként még haragudtam is rá. Egyszer „pedagógiai okokból” rávett egy szaktanárt, hogy buktasson meg félévkor, pedig hármásra álltam, máskor viszont megengedte, hogy elvégezzek egy madárgyűrűzési tanfolyamot Vácott, holott ezt a szabályok nem tették volna lehetővé.

Mindig csodáltam a művészetet, és tiszteltem a tudományt. Egyiket sem művelem: a művészethez a tehetségem hiányzik, a tudományokra pedig alkatilag vagyok alkalmatlan. Azt hiszem Vilmos atya ezt jól látta, ezért sokszor bízott rám olyan közösségi feladatot, ami kreativitást, gyakorlati gondolkodást, felkészülést és utánajárást egyszerre igényelt. Ezeket valóban örömmel végeztem; jól éreztem magam az osztálykirándulások szervezési feladataiban, vagy egy-egy budapesti színházlátogatás előkészítésein, színpadosnak lenni pedig kitüntető feladat volt. Még az adminisztrációs munkákra is szívesen emlékszem, melyekbe Vilmos atya – mert az adminisztrálás nem volt az erőssége - rendszeresen bevont. ***Az atyák a mindennapi életünk részei voltak, a hétköznapiak során észrevétlenül is példát mutattak munkából, alázatból.*** A mai napig emlékszem rá, amikor az egész éjszakát végig beszélgetve befőttes teltünk el, vagy a veteményeskertben dolgoztunk együtt. Természetes volt a közösen végzett munka, számunkra is, de az atyák számára is.

Valahol itt gyökerezik, hogy végül művelődésszervező lettem, és emberekkel foglalkozom. A főiskola elvégzése után Visegrádra kerültem művelődési ház igazgatónak, és itt dolgozom immár 31 éve. Visegrád méreteit tekintve egy kicsike város, így a munkához barátságos, intim közeget nyújt, mégis helyzeténél fogva nagy kisugárzással bír. Az elmúlt évtizedekben igen változatos munkát végezhettem: a hagyományos közművelődési feladatokon túl könyvtárat, mozit üzemeltetünk, én szervezem a város nyári eseménysorozatát, és azt hiszem szerénytelenség nélkül elmondhatom, hogy sokat tettem a Visegrádi Nemzetközi Palotajátékok felvirágztatásáért is. Több könyvet szerkesztettem, és évtizedekig voltam a város lapjának a főszerkesztője. Országos, sőt nemzetközi hírű művészekkel, tudósokkal dolgozhattam együtt,

akiktől rengeteget tanulhattam, mind emberileg, mind szakmailag. Sokukhoz baráti szálak is fűznek.

Számtalan civil szervezet, egyesület, alapítvány, non-profit szervezet tagja voltam az évek során, de voltam önkormányzati képviselő és sok önkormányzati bizottság tagja is. Ezek a feladatok számomra mindig érdekesek voltak, és amíg úgy éreztem, hogy hasznos vagyok, önzetlenül és szívesen dolgoztam bennük.

1992-ben házasodtunk össze feleségemmel Nórával. Öt gyermekünk született, és van már két unokánk is. Legidősebb gyermekem Anna régész lett, két nagy fiam - akik szintén Frankás öregdiákok - közül Gergő orvosi, Tamás biomérnöki diplomát szerzett. Kisebbik lányom Mária jelenleg matematika-testnevelés szakos egyetemi hallgató, míg ötödik gyermekünk Marci hatodik osztályos. Ők jelentik számomra a szeretetteljes, stabil hátszínét. Türelemmel és támogatóan állnak mögöttem, ez lehetővé teszi, hogy az időbeosztását tekintve „családbarátnak” éppen nem nevezhető munkámat és önként vállalt feladataimat mindig nyugodtan végezhessem.

Édesapám korai elvesztése folytán sokan aggódtak értem, féltettek, nehogy „elkallódjam”. Én azonban a mai napig vallom, hogy a Jóisten egész életemben a tenyerén hordozott. A rengeteg kaland ellenére sohasem tett ki komoly kísértésnek, sosem próbált meg erőm felett. Ezzel szemben mindig olyan embereket rendelt mellém, családom, tanárain, barátaim személyében, akik szerettek és segítettek. Ha tettem valami jót, az valójában az Ő lenyomatuk bennem, én legfeljebb a hozzájuk való hűséget és kitartást tettem hozzá.

Az elmúlt időszak nagy öröme volt, hogy sikerült itt Esztergomban segítők közreműködésével megszervezni Előházi Robi (1986/A) barátom keszthelyi kezdeményezését, a Lelkünk melege programot. Három kamion tűzifából adventi koszorút építettünk a Bazilikánál, ahol vasárnaponként sokan összejöttek imádkozni, majd karácsony előtt a fát szétosztottuk rászoruló családok között. Hála a nagy számú adományozónak a tűzifán túl sok családnak tudtunk komoly pénzádományt is adni.

Ennek a szép programnak az utolsó napján temettük el Vilmos atyát...

Amikor megérkeztem a templomba, Süllei Laci (1986/B) barátom azzal fogadott, hogy nekem kellene vinnem a koporsót. A gyomromban ekkor görcsöt éreztem. Majd Kapisztrán atya megemlítette, hogy a sírba helyezés nehéz lesz. Erre már a torkom is összeszorult. Nehéz nap volt. Azóta viszont, ha visszaemlékezem erre, a hála érzése tölt el. Óriási kegyelemként élem meg, hogy Őt, - akinek annyi minden köszönhetek, és aki annyira szeretett engem - én vihettem az utolsó útján, és helyezhettem örök nyugalomra.